

Aşkın Kafsız, Şinsiz ve Noktasız Hikâyesi

MUSTAFA MESTÛR

Türkçesi
DİYADİN AZARAK

HECE

öykü

Mustafa Mestür: Yazar 11 Eylül 1964 yılında İran'ın Ahvaz şehrinde dünyaya geldi. 1988'de İnşaat Mühendisliğinden mezun olduktan sonra Fars Dili ve Edebiyatı alanında Yüksek Lisans eğitimini almaya başladı. “ Yaşlı Gözler” isimli ilk hikâyesini 1991 yılında Kiyan dergisinde yayımladı. 2000 yılında yayımlanan *Tanrı'nın Gül Cemalini Öp* adlı meşhur romanı 2000-2001 yılında “Golden Pen” ödülüne layık görüldü.

İran'ın sevilen yazarlarından olan Mustafa Mestür'un kitapları yirmiden fazla dile çevrildi ve şimdiden birçok tez konusu olup hakkında onlarca makale yazıldı.

Eserleri:

Kaldırımında Aşk (Kısa hikâyeler) 1999, *Tanrı'nın Gül Cemalini Öp* (Roman) 2000, *Birkaç Muteber Rivayet* (Kısa hikâyeler) 2004, *Cüzzamlı Eller ve Domuz Kemiği* (Roman) 2005, *Ben Her Şeyin Bilgesiyim* (Kısa hikâyeler) 2005, *Aşkın Şinsiz, Kafsız, Noktasız Hikâyesi* (Kısa hikâyeler) 2006, *Ben Serçe Değilim* (Roman) 2009, *Öğleden Sonra Tabran* (Kısa hikâyeler) 2011, *Nevid ve Negâr Hakkında Üç Kısa Bilgi* (Roman) 2012, *Nadir Farabi Hakkındaki Risale* (Roman) 2016, *Mümkün Olanın En İyisi* (Kısa hikâyeler) 2016, *Aşk ve Diğer Şeyler* (Uzun hikâye) 2018, *Loş Işık Altında* (Kısa hikâyeler) 2018

Diyadin Azarak: 20 Mayıs 1982 yılında Diyarbakır'ın Silvan ilçesinde dünyaya geldi. 2007 yılında Fizik Öğretmenliğinden mezun oldu. 2011 yılında Tahran Üniversitesi Fars Dili ve Edebiyatı bölümünde yüksek lisans yapmaya başladı ve 2016 yılında aynı bölümden doktorasını bitirdi. İranlı yazar Mehdi Azeryazdi'nin kısa hikâyelerinden oluşan *İyi Çocuklar İçin İyi Hikâyeler* kitabını Farsçadan Türkçeye tercüme etti.

AŞKIN KAFSIZ, ŞİNSİZ VE
NOKTASIZ HİKÂYESİ

Mustafa Mestûr

Farsçadan Çeviren: Diyadin Azarak

Hece Yayınları: 525

Öykü

©Hece Yayınları

Birinci Basım

Şubat 2019

Kapak Tasarımı

www.sarakusta.com.tr

Teknik Hazırlık

www.hece.com.tr

ISBN: 978-605-7547-17-0

Baskı

www.dumat.com.tr

HECE Basın Yayın Reklamcılık San. Tic. Ltd. Şti.

Konur Sokak No: 39/1-2 Kızılay-Çankaya/Ankara Yazışma: P.K. 79 Yenişehir/

Ankara T: (0 312) 419 69 13 F: (0 312) 419 69 14

e-posta: hece@hece.com.tr

Sertifika No: 17672

İÇİNDEKİLER

Boğazına Kadar Hüzünlere Batmış Adam /	9
Hüzün Hakkında Birkaç Muteber Rivayet /	13
Ölüm Hakkında Birkaç Muteber Rivayet /	21
Sofia /	29
Allah Hakkında Birkaç Muteber Rivayet /	39
Aşkın Kafsız, Şinsiz ve Noktasız Hikâyesi /	49

Bu küçük kitabın, çaresiz, korumasız ve nefesten düşmüş kelimelerinde, azıcık saygınlık varsa; bu kitabı bütün alçakgönüllülüğümle kadınlara armağan ediyorum. Bu armağan sadece yaşamın aydın, masum ve anlamlı tarafı olan bütün kadınlara olsun.

BOĞAZINA KADAR HÜZÜNLERE BATMIŞ ADAM

Tam konuşmaya başlayacaktı susturdum. cümleyi ortasında bitirmek misali noktayı koydum. Konuşma tamamlansın, cümle anlamını bulsun istemedim sanırım. Gece yarısıydı. Aniden çıkageldi. Daha doğrusu geliyordu ve ben bir adım geri gittim. Noktayı koydum ve geri çekildim. Noktayı kelimenin ortasına koymuştum. Hatta kelimeyi tamamlamasına fırsat vermemiştim ki cümleyi nasıl bitirsin. Noktayı kelimenin neresine koymuştum bilmiyorum. Belki (dal)¹ın üstüne veya (vav)²daki kavisin üstüne veya (sin)³in dışlarına. Bunu yeterince acele ile yapmıştım. Yeteri kadar korkuyordum. Ellerim sanki cinayet işlemiş gibi heyecan ve kaygıdan titriyordu. Sanki olmayan birini öldürmüş gibiydim. Ellerimi boğazına koymuş sıkıyordum. Boğulduğunda bir şey demedi. Karşı koymadı. Yalvarmadı. Sadece bana baktı. Yavaş yavaş ölünceye kadar öylece durdu. Ellerimle boğazını o kadar sıktım ki artık gözlerimden yaşlar aktı. Parmaklarım uyuşuncaya kadar. Ne olduğunu bilmediğim bir şeyin üzerinde kaydığımı hissettim. Sanki kaygan ve yapışkan bir şey. Yavaş yavaş batıyordum. Aşağıya ve daha da aşağıya. Dizlerime kadar. Kendim istiyordum. şikâyetçi değildim. Bu ilahi hikâyenin yine tekrar edilmesini

---

¹ د
² و
³ س

istemiyordum. Yarısında duramadığım kaydırdıktan kaymak istemiyordum. Bir kere ona yakalanmıştım. Mersiye yine tekrar etsin istemiyordum. Öyle kuvvetli bir dalga geliyordu ki artık karşısında duramayacak hatta bir yere veya birine sığınamayacak kadar yorgundum. Bütün bunlar ve bu yıkıcı dalganın şiddeti, o bildiği içindi. Yani anlıyordu. Hiçbir şey, hiçbir şey, yemin ederim hiçbir şey, hayır; hiçbir şey *anlamak* kadar benim kafamı karıştırmıyor. Kimse idrak etmediğinde veya az idrak ettiğinde ben ona kendimi çok büyük bir bilgeymişim gibi gösterebilir ve onun hayret etmesi, şaşırması ve şok olmasından keyif alabilirdim. Ama o anlıyordu. O her şeyi aşırı derecede basit ve mucizevi bir şekilde çok iyi anlıyordu. O kadar ki bazen ruhumu duvarın dibine bırakıyordu ve daha sonra basit bir harfle, bir soruyla, bir kelimeyle - ruhumun derinliklerindeki bütün çabayı alıyordu. - ona ateş ediyordu. Birkaç defa bunu yaptı, her defasında ruhum büzülüp buruşuyor ve olduğu yere yığılıyordu. Duvarın dibine. Benim sihirimi nasıl bozacağını çok iyi biliyordu. Ben durmadan dar ve yokuşlu sokaklarda hep koşuyordum, nefesim kesiliyordu, ama o sadece bir adımla bana yetişiyordu. Bazen ondan kaçmak veya ondan üstün olduğumu göstermek için oradan aceleyle ayrılıyordum. O kadar aceleyle ki herkes, istisnasız herkes, şaşır kalıyordu. En dar ve en kalabalık sokaklarda süratle koşuyordum ama dönüp geriye baktığımda şaşır kalıyordum: tam arkamda duruyordu. Hiçbir çaba sarfetmeden. Hiçbir baskı olmadan. Yine battım. Sanırım bu sefer göğsüme kadar. Başka yol kalmamıştı, o yere noktayı koymasaydım o cümleyi öldürmeseydim, muhtemelen yaklaşır ruhumun son satırına, son kelimesine kadar onu okumak istiyordu. Bundan dolayı en mühim, en söylenmemiş, en erden, en gizli, en anlamlı ve en pak harflerle binbir zorlukla keşfettiğim ruhu, başörtüsünü bağlamak, onu düzeltmek ya da alındaki saçını arkaya taramak rahatlığında anlıyordu,- heyecan sarhoşluğuna öylesine tutulmuşum ki hiçbir şarap

başkasını bu şekilde sarhoş edemez. Ben zor ve karmaşık kavramlar arasında çırpınırken, sanki o yukarda durmuş beni gözetliyordu. Ben onun karşısında, onun bilinliği karşısında, onun anlayışı karşısında sanki arabalarla dolu uçsuz bucaksız bir otobandaki çocuk gibiydim. Dehşetler içinde kalmış, âciz ve şaşkın, hayret ve korkularla dolu. Ben hiçbir zaman karmâşık ve geniş bir ruhun güzelliği, büyüklüğü, olayları anlama ve kavrama yeteneğinden âciz kaldığım kadar, bir yüzün güzelliğinden, bir gözden, bir bakıştan veya bir gülümsemeden bu kadar âciz kalmadım. Sanki onda yüzüyordum. Başınızın sürekli dört duvarına çarptığı, ayaklarınızın suyun dibine değdiği küçük bir havuz değil. Sanki bir denizdi. Gel diyordu ve ben onda batıyordum. Onda koşuyordum. Sanki duvar yoktu. Zemini yoktu. Tavanı yoktu. Ruhunuzun balığı sürekli duvarlarına dokunan bir akvaryum değildi bu akvaryum. Her ne varsa suydu ve imkân. İmkân koşmak. Atlamak. Yüzmek. Çılgılık atmak. Övmek. Secde etmek. Ağlamak. İşte bu beni daha çok korkutuyordu. Bütün korkularım bu hor görülmelerdi. Bitmek bilmeyen biri tarafından kuşatılmak. Beni hafife almıyordu. İşte bunun için noktayı koydum. Noktayı koyduğumda, yanımdaydı. Sadece birkaç santim uzaklığımda. Çok keskin virajlarda süratle koşuyordum, bir an elimde olmadan dönüp baktım, öyle bir ferasetle bakıyordu ki küçümseme köşesinde ruhumu sıktı ve bütün bildiklerimi alt üst etti. Diz çöktü. Ağladı. Bilmiyordu o. Bunu görmüyordu. Bilmiyordu nasıl bir şeyle suçlandığını geri dönmeliydi. Acımasızca olduğu yere noktayı koydum. Ve uzaklaştı. Yarım kalmış ödev gibi. Veya ham bir elma. Veya Kafsız, Şinsiz ve noktasız aşk.

Şimdi ben uzaklaşacağım. Onun güçlü konuşmasından birine veya sığınabileceğim bir yere. Ben uzaklaşacağım ve tekrar batacağım, onun her şeyi anlama güzelliğini, onu asla bulamayacakları kimselere bırakacağım. Hayır, asla bulamayacaklar. Hatta bir zerresini dahi bulamayacaklar. Çok iyi

biliyorum benden başka, bu nefesten düşmüş benden başka, hiçbir ruh onu olduğu gibi veya onu sıkmaya, küçümsemeye ve ezmeye gerek olmadığını idrak edemeyecek. Ve bu, bu kelimenin kalbine aniden noktayı koymak, bu kelimeyi boğazlayıp derisini yüzmek, insan ruhunun en anlamlı, en büyük, en hüznü, en garip, en acı, en derin trajedisidir. Şimdi gözlerime kadar batmışım. Nefesimi göğsümde hapsedmiş bekliyorum. Artık fazla zaman kalmadı. Belki bir dakika, belki bir saniye, belki bir an, küçük bir soluk. Sadece birazcık. Sadece az bir zaman boyunu aşmaya yeterli. Alnı da geçti mi artık iş bitmiş. O güçlü dalga. O yarım kalmış harf. O kurşunlar. O birbirine karşılık gelmeyen iki ruh. Ve çok daha başka şeyler. Ve her şey.

HÜZÜN HAKKINDA BİRKAÇ MUTEBER RİVAYET

Adam restorana vardığında kadın ikinci sigarasını yakıyordu. Pencere kenarında bir masaya oturmuş dışarıyı seyrediyordu. Adam paltosunu çıkarıp sandalyenin arkasına astı. Kadının elini sıktı ve karşısına oturdu. “Telefon ettiğinde yola çıktım. Çok trafik vardı. Çok oldu mu gelesi?” Kadın serçe parmağının tırnağını yiyordu ve bir anlık adama baktı.

“Hayır yeni vardım.”
Burayı nasıl buldun?
Güzel bir yer. Rahat ve güzel.

Kadın, tekrar tırnaklarını yemeye başladı ve adamın başının üstüne bakakaldı. Sanki adamın başının üstünde bir şey kanat çırpıyordu. Sonra onların masasına doğru gelen garsona baktı.

“Adresi Nazi bana verdi. Kami ile bir defa gelmişlerdi buraya. Konuşmak için can attığını söyledi.”

Adam gözlüğünü cam küllüğün yanına bıraktı ve pencereden dışarıya baktı. Restoran, yokuşlu bir caddedeydi ve sanki adamlar kaldırımında fazla çaba sarfederek yukarıdaki caddeden geçiyorlardı.

“Ne dedin?” dedi.

“Nazi onu bulmuş dedim. Nazi güzel ve rahat bir yer diyor. Konuşmak için can attığını söyledi.”

“Evet, güzel yer. İlk defa geliyorum buraya. Böyle bir yerin olduğunu bilmiyordum. Telefonda bana bir şey söylemek istediğini belirttin. Bekliyorum. Bence bu mekân işitmek için can atıyor.”

Kadın tırnaklarına baktı. Bazı tırnakların ojesi kalkmıştı. Çantasını masaya bıraktı ve zincirini açtı.

“Acele etme diyorum.”

Adam gömleğin cebinden sigara paketini çıkardı ve içinden bir tane sigara çekti.

“Dünkü sınav nasıldı?”

Garson kâğıt kalemle masanın yanında durdu. Sordu: “Ne alırdınız?”

Hoş bir koku geliyordu. Adam o parfümü bir kere kullanmıştı ama her ne kadar düşündüyse ismi aklına gelmedi.

Garson şişmandı ve daha yakında olan adam onun nefes alışını duyuyordu.

Kadın: “Bana bir Türk kahvesi, lütfen. Yemek siparişini sonra vereceğim.” dedi.

Adam: “Bana da bir portakal suyu, lütfen.” dedi.

Garson uzaklaşınca kadın gülmeye başladı ve sigara dumanını peçete kutusuna üfledi.

“Berbat! ‘Connotation’u ‘Denotation’la karıştırdım. Shakespeare’in *Kral Lear* kitabından olan metni tercüme edemedim. Birkaç hatam daha oldu ama onlar hakkında konuşmak istemiyorum. Onları düşünmek bile istemiyorum.” dedi.

Adam kadının sigarasını aldı ve sigarasını o ateşle yaktı. Dumanını bir an ağzında tuttu ve sonra onu hızlıca burnundan dışarı verdi. Öne eğildi ve kadının sigarasını geri verdi.

“Dünkü parti güzel miydi? Yasi’nin doğum günü partisi diyorum.” dedi.

Kadın çantasından oje şişesini çıkardı ve kapağını açtı. “Harikaydı. Keşke orda olsaydın ve görseydin. Şadi’nin arkadaşları dansetmeye başladıklarında, Nazi iyice bozuldu. Tıpkı

köy kızları gibi gidip bir köşeye oturdu ve partinin sonuna kadar kıdılamadı. “

Adam güldü ve sanki zihinden üç basamaklı sayıyı çarpıyor gibi belirsiz bir yere bakakaldı.

“Bu sabahki sınavın ne oldu? Yönetmelik sınavını diyorum.”

Kadın tekrar gülmeye başladı. Bu sefer daha yüksek. Sigarayı küllükte söndürdü ve “O da berbattı.” dedi.

“Gerçekten mi? Onun hakkında bir şey söylemek istemiyorsan konuşmayabilirsin.”

“Hayır, bunu diyorum. *Tebhlikeli Eğim* levhasına cevap veremedim. *Tebhlikeli Eğim* yerine *Tebhlikeli İniş* yazdım.”

Adam tekrar dışarıya baktı, hava kararıyordu. Arabalar trafikte kalmış ve bazıları öylesine kornaya basıyorlardı.

“Farkı nedir?” dedi.

Kadın oje fırçasıyla serçe parmağına özenle oje sürdü. ve ağlamamak için kendini zor tuttu. Daha sonra başını parmaklarına kadar eğdi ve rengi solmuş ojeyi yeni ojeyle kapattı. Parmaklar ve tırnaklar çok güzel ve bakımlıydılar.

“Fark ne, nedir?” dedi.

Konuşmasında biraz endişe vardı ama adam anlamadı.

Adam: “İnişin yokuşla ne farkı var? Gerçekten soruyorum. Ne farkı var? Bana göre ikisinin de anlamı aynıdır. Demek istediğim eğim hem yokuş olabilir hem de iniş. Yokuş bir nevi iniştir. İniş de bir nevi yokuştur. Senin nerede olduğun ve nereden baktığınla alakalıdır.” dedi

Kadın ağzında bir şeyler mırıldandı ama adam duymadı. Adam sigara külünü küllüğe döktü ve sandalyeye yaslandı. Garsonun kendilerine doğru geldiğini gördü. Kadına baktı, pencereden içeri vuran ışığın kadının yüzünü daha da güzelleştirdiğini hissetti. Kadın tek tek tırnaklarına sürdüğü kırmızı ojenin şişe kapağını kapattı ve çantasına koydu. Bu sefer çantasından küçük bir ayna çıkardı ve dikkatlice içine baktı.

“Bazen kelimeler de oluyorlar. Demek istediğim lafızlar,